

Р. Поповъ

Изъ забравеното минало на човѣчеството

I. Огънътъ

Преди много, много хиляди години, въ срещната пещера, която се открива въ подножието на високитѣ скали, живѣха десетина души. Между тѣхъ имаше старци, млади, жени и деца. Всички бѣха родени тукъ, въ пещерата.

По-рано, преди тѣхъ въ сжщата пещера живѣха тѣхнитѣ прадѣди. Често пѣти тѣ си припомняхъ, че родителитѣ имъ сж разказвали за далечни, много далечни времена, и за други хора, които сж живѣли въ тая пещера. Знамъ, вие ще попитате: „Защо тия хора сж живѣли въ тази пещера“? Ще ви кажа. Въ ония тъмни времена, хората не знаеха да си строятъ жилища. Тогава бѣше много по-студено отколкото сега. Лѣтата бѣха кратки и дъждовити, а зимитѣ, сурови и студени, траеха дълго. Наближаваше ли нощта, хората се плашеха отъ тъмнината и се криеха изъ дупкитѣ и скалнитѣ пукнатини. Тамъ заспиваха и чакаха, докато свѣтлината на другия день наново проникне въ пещерата. Тогава тѣ излизаха отъ дупкитѣ, пръскаха се изъ гората, за да се нахранятъ, кой съ каквото може.

Единъ день всички бѣха се събрали при входа на пещерата. Никой не смѣеше да се отдалечи. Черни облаци покриваха небето. Силна буря ги тласкаше, разкъсваше и събираше наново. Въ това време се случи нѣщо необикновено, което никой отъ тѣхъ не бѣше виждалъ. Силенъ трѣсъкъ се разнесе и всички, изпла-